

Sygn. akt: I C 15/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący: SSO Juliusz Ciejek

Protokolant: p.o. sekr. sąd. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A z siedzibą w W.**

przeciwko **P. G. i B. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych P. G. i B. G. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 294.475 zł 22 gr (dwieście dziewięćdziesiąt cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia dwa grosze) z odsetkami tym, że od kwot:

- 284.383 zł 59 gr (dwieście osiemdziesiąt cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami umownymi maksymalnymi od dnia 30 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,

- 10.091 zł 63 gr (dziesięć tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej B. G. do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) objętej księgą wieczystą (...),

II. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 14.795 zł 12 gr (czternaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego.

Sygn. akt I C 15/19

UZASADNIENIE

Powód (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.** wniósł w dniu 5 grudnia 2018 r. przeciwko B. G. i P. G. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – którego treść następnie sprostował w piśmie z dnia 29 stycznia 2019 r. – o zapłatę na jego rzecz od pozwanych in solidum kwoty 294.475,22 zł, w tym: kwoty 284.383,59 zł z odsetkami umownymi maksymalnymi od dnia 30 listopada 2018 r. do dnia zapłaty oraz łącznie kwoty 10.091,63 zł (1.206,29 zł tytułem odsetek umownych i 8.885,34 zł tytułem odsetek karnych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że jego poprzednik prawny (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z P. G. umowę pożyczki kilkakrotnie zmienionej aneksami. Jedną z rzeczowych form jej zabezpieczenia była m.in. hipoteka zwykła łączna w

kwocie 321.548,88 zł oraz hipoteka kaucyjna łączna do kwoty 225.084,22 zł, ustanowione na nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) objętej księgą wieczystą (...), której współwłaścicielami po 1/2 części są pozwani. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z tym wypowiedział on umowę, stawiając całą należność w stan natychmiastowej wymagalności. Dalej podał, że do dnia wniesienia pozwu pozwani mimo stosownych wezwań, nie spłacili wymagalnej należności (k. 4-7v).

Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w L. w dniu 19 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i wydał postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania tut. Sądowi, jako właściwemu ze względu na właściwość ogólną pozwanych. (8-8v)

W odpowiedzi na pozew, pozwani – **B. G. i P. G.** wnieśli o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Argumentując swoje stanowisko wskazali, że kierowane do nich wezwania do zapłaty były sporządzone i podpisane przez osobę nieuprawnioną do reprezentacji powoda składającej w jego imieniu oświadczenia woli. Ponadto podnieśli zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy, skutkującego brakiem wymagalności roszczenia. Dalej wskazali, że pozwany w ogóle nie odebrał pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy, natomiast adres, na który wysłano wypowiedzenie pozwanej, był adresem nieaktualnym, pod którym od wielu lat nie zamieszkuje. Na koniec podali, że zgodnie z informacją przekazaną przez pracowników powoda na infolinii – pozwany dokonał wpłat na poczet spłaty rat kredytu, co miało go ustrzec od wypowiedzenia umowy. (k. 104-109)

Ustosunkowując się do stanowiska pozwanych **powód** w piśmie z dnia 28 maja 2019 r. podał, że wszystkie osoby podpisujące pisma kierowane do pozwanych miały stosowne upoważnienia do działania w jego imieniu. Nadto wskazał, że wypowiedzenie nie było przez niego złożone przedwcześnie, zaś zarzuty pozwanych stanowią jedynie przyjętą przez nich taktykę procesową. W odniesieniu do ostatniego z zarzutów podał, że jego pracownicy nie mieli interesu, aby wprowadzić pozwanego w błąd. Pożyczkobiorca miał, bowiem harmonogram płatności, a zatem znał terminy i wysokość rat, które zobowiązany był spłacić. Jeśli zaś chodzi o pozwaną, to ta nigdy nie poinformowała go o zmianie adresu korespondencyjnego, zatem - jego zdaniem - nie można tutaj mówić o nieskuteczności kierowanych do niej pism. (k. 128-130v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2009 r. poprzednik prawny powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i P. G. zawarł umowę pożyczki hipotecznej o nr(...)/ (...). Na jej mocy bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 321.548,88 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się ją spłacić wraz z odsetkami w 240 równych ratach płatnych w terminach i wysokościach określonych w harmonogramie spłaty, który stanowił integralną część umowy, tak jak regulamin pożyczki. W § 5 umowy wskazano, że oprocentowanie pożyczki stanowi sumę marży pożyczki i stawki referencyjnej (...). Zabezpieczeniem zapłaty kredytu była m.in. ustanowiona hipoteka zwykła łączna na kwotę 321.548,88 zł oraz hipoteka kaucyjna łączna do kwoty 225.084,22 zł na pierwszym i drugim miejscu w księdze wieczystej na nieruchomości położonej w W., przy ul. (...) stanowiącej odrębną własność lokalu mieszkalnego, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...), której właścicielem jest P. G. oraz hipoteka zwykła łączna na kwotę 321.548,88 zł oraz hipoteka kaucyjna łączna do kwoty 225.084,22 zł na pierwszym i drugim miejscu w księdze wieczystej na nieruchomości położonej w W., przy ul. (...) stanowiącej odrębną własność lokalu mieszkalnego, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...), której właścicielami po 1/2 części jest P. G. oraz B. G. (pkt V ppk. 5 i 7 umowy). Strony w § 9 umowy oraz § 18 regulaminu ustaliły, że bank będzie miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy pożyczkobiorca będzie zalegać w całości lub w części z zapłatą dwóch rat pożyczki i pomimo pisemnego wezwania do zapłaty skierowanego do pożyczkobiorcy listem poleconym pożyczkobiorca nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia miał wynosić 30 dni i miał być liczony do dnia doręczenia wypowiedzenia adresatowi. Kwota niespłaconej należności po upływie terminu wypowiedzenia miała stawać się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału, jako kapitał przeterminowany (§ 19 B.1 regulaminu). Od kwoty zadłużenia przeterminowanego bank miał prawo pobierać podwyższone odsetki (odsetki karne), w wysokości

odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2⁽¹⁾k.c., z zastrzeżeniem, że odsetki karne należne za okres kończący się 31 grudnia 2015 r. bank miał prawo pobierać w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Odsetki te miały być pobierane począwszy od dnia następującego po terminie wymagalności, aż do dnia spłaty tego zobowiązania (§ 19 B.1. regulaminu). Strony ustaliły nadto, że w przypadku niewykonywania zobowiązań przez pożyczkobiorcę bank ma prawo pobierać opłaty i prowizje zgodnie z Tabelą Opłat i Prowizji, stanowiącą integralną część umowy.

(dowód: umowa pożyczki – k. 27-30v, aneks nr (...) – k. 32-33, aneks – 34-35, regulamin – k. 47-49v, 153-160v, wydruk księgi wieczystej nr (...)–78v, 141-146v, wydruk księgi wieczystej nr (...)–78v, 147-152v, odpis KRS powoda – 14-24,135-138v

Z uwagi na uchybienie w terminowej spłacie należności upoważniony pracownik banku w osobie K. N., pismem z dnia 14 czerwca 2018 r., które zostało przez nią wysłane w dniu 18 czerwca 2018 r., wezwała P. G. do zapłaty następujących kwot: 4.541,69 zł tytułem należności kapitałowej, 1.225,96 zł tytułem odsetek umownych, 34,68 zł tytułem odsetek za opóźnienie oraz 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności windykacyjne w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma, pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego wraz z potwierdzeniem nadania - k.36-39, odpis KRS powoda – 14-24,135-138v, pełnomocnictwo udzielone pracownikowi powoda - K. N. – k. 139v)

Pismem z dnia 16 lipca 2018 r. upoważniony pracownik powoda w osobie J. J. zawiadomił pozwanego, że w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie pożyczki w postaci braku spłaty dwóch rat za miesiąc czerwiec 2018 r. i lipiec 2018 r., które to zadłużenie według stanu na dzień sporządzenia pisma składało się z następujących kwot: 6.069,72 zł tytułem należności kapitałowej, 2.445,39 zł tytułem odsetek umownych, 95,36 zł tytułem odsetek za opóźnienie i 3,54 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne wypowiada umowę z dnia 21 października 2009 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia odebrania pisma. Ponadto bank wskazał, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości w/w zaległości. Nadto, powodowy bank poinformował, że w przypadku braku spłaty w terminie wystąpi na drogę sądową. Tożsame pismo stanowiące wypowiedzenie umowy powód skierował do pozwanej. Pozwany nie odebrał pisma, natomiast za pozwaną odebrał je w dniu 6 sierpnia 2018 r. jej domownik – K. G..

(dowód: wypowiedzenie umowy skierowane do pozwanej wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 40-41v, wypowiedzenie umowy i zawiadomienia skierowane do pozwanego wraz ze zwrotem korespondencji - k. 42-43v, odpis KRS powoda – 14-24,135-138v, pełnomocnictwo udzielone pracownikowi powoda - J. J. – k. 140v, oświadczenie pozwanej o poddaniu się egzekucji – k. 132v, polisa – k. 131-131v)

W dniach - 13, 14, 17, 20 i 30 sierpnia 2018 r. pozwany dokonał na konto bankowe powoda następujących wpłat tytułem spłat rat pożyczki – 1.575,64 zł, 300 zł, 291,05 zł, 3.300 zł i 2.700 zł.

(dowód: rozliczenie wpłat – k. 50-71, historia rachunku do wypowiedzeniu umowy – k. 72)

W związku z wypowiedzeniem umowy i postawieniem całej należności w stan wymagalności pismami z dnia 11 września 2018 r. powodowy bank w skierował do każdego z pozwanych ostateczne wezwanie do zapłaty całej należności obejmującej następujące kwoty: 284.383,59 zł tytułem kapitału, 1.206,29 zł tytułem odsetek umownych, 451,37 zł tytułem odsetek za opóźnienie i 3,54 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne, określając termin zapłaty na 7 dni, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Żadne z pozwanych na powyższe nie odpowiedziało.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego wraz z potwierdzeniem nadania – k. 44, 46, ostateczne wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej wraz z potwierdzeniem nadania – k. 45-46)

Wobec braku spłaty zaległości wynikających z umowy pożyczki w dniu 30 listopada 2018 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, stwierdzając, że pozwani posiadają wobec niego wymagalne zadłużenie w wysokości 284.383,59 zł tytułem należności głównej, 1.206,29 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 5,15 % od dnia 7 sierpnia 2018 r. do dnia 7 września 2018 r. oraz 8.885,34 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 14 % od dnia 30 sierpnia 2018 r. do dnia 29 listopada 2018 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku – k. 31, rozliczenie wpłat – k. 50-71, historia rachunku do wypowiedzeniu umowy – k. 72)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wywiedzione przez powoda podlegało uwzględnieniu w całości, jako zasadne w stosunku do obojga pozwanych.

Poprzednika prawnego powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W., a następnie powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i pozwanego P. G. łączyła umowa pożyczki hipotecznej. Fakt jej zawarcia nie był między stronami sporny. Sąd w zakresie jej treści, czynności ją poprzedzających oraz dokonywanych przez pozwanych spłatach rat oparł się na dokumentach złożonych głównie przez stronę powodową, a mianowicie na umowie pożyczki, aneksach do umowy oraz dokumentach stanowiących załączniki do tej umowy oraz dokumentach stanowiących rozliczenie wpłat. Sąd pominął natomiast dowód z przesłuchania stron z uwagi na ich nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 r., będącą ostatnią, na której to wydano wyrok. Pozwani kwestionowali skuteczność wypowiedzenia umowy z uwagi na brak uprawnień osób podpisujących pisma w tym przedmiocie a tym samym wymagalność roszczenia. Podnosili, że skierowano pisma na nieaktualne adresy pozwanej. Zarzucili błędne poinformowanie ich przez pracowników powoda o możliwości wpłaty należności, co miało uchronić powoda przed wypowiedzeniem umowy. Powyższe podnieśli w postaci zarzutów, do których to Sąd po kolei się odniesie.

Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów to nie zasługuje on na uwzględnienie, albowiem strona powodowa wykazała, że zarówno K. N. kierująca do pozwanego wezwaniem do zapłaty, jak i J. J., kierująca do każdego z pozwanych pismo stanowiące wypowiedzenie umowy, były osobami uprawnionymi do składania w jego imieniu oświadczeń woli. Powód przedłożył, bowiem do akt sprawy udzielone im pełnomocnictwa do działania w jego imieniu – k. 139v, 140v. Na marginesie należy tylko zauważyć, że pełnomocnictwo może być udzielone w dowolnej formie, w tym także ustnie, czy przez czynności faktyczne. Tutaj natomiast było sporządzone na piśmie.

Za niezasadny należy również uznać zarzut pozwanych polegający na braku skutecznego wypowiedzenia umowy, związany z jego przedwczesnością z uwagi na termin wynikający z wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego. Zgodnie z art. 75c ust. 1 w zw. z ust. 6 Prawa bankowego - jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu bank informuje pożyczkobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Co prawda w treści umowy pożyczki strony umówiły się na 7 dniowy termin spłaty, jednakże we wskazanym wezwaniu bank stosując w/w przepisy przedłożył ten termin do 14 dni. Ponadto w wezwaniu tym powód poinformował pozwanego o istniejącym zadłużeniu wymagalnym oraz zwrócił się o kontakt z bankiem celem wspólnych ustaleń odnośnie jego spłaty, w tym o możliwości wnioskowania o restrukturyzację, załączając do wezwania w tym zakresie stosowny formularz. Pozwany zarzucał powodowi przedwczesność wypowiedzenia, wskazując, że w związku z nieodebraniem przez niego wezwania do zapłaty, a następnie jego zwrotem do nadawcy 14 dniowy termin do zapłaty wywarł skutek prawny dopiero w dniu 20 lipca 2019 r. W związku z powyższym wskazał, że pierwszym możliwym terminem na wypowiedzenie umowy pożyczki był dzień 21 lipca 2018 r., wypowiedzenie umowy pismem z dnia 16 lipca 2018 r. było – jego zdaniem przedwczesne, bowiem w tym dniu powód nie był uprawniony do złożenia tego oświadczenia woli. Sąd z powyższym nie może się zgodzić, albowiem opowiada się za stanowiskiem wyrażonym w doktrynie i orzecznictwie, gdzie wskazuje się, że prawidłowe skierowanie oświadczenia woli polega na wysłaniu go na adres zamieszkania osoby fizycznej lub adres siedziby rejestrowej osoby prawnej (ułamnej osoby prawnej). Niemożność doręczenia pod którymkolwiek z

adresów, pod którym według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy kontakt z adresatem, obciąża tego ostatniego. W razie zwrotu niedostarczonej przesyłki, za chwilę złożenia oświadczenia woli należy uznać moment, w którym korespondencja mogła i powinna być doręczona drugiej stronie. Będzie to dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć przesyłkę pod właściwym adresem. Data taka będzie zwykle uwidocznioma na zwróconej przesyłce w postaci odpowiedniej adnotacji doręczyciela – k. 42-43. Nawet, jeśli w rzeczywistości nie doszło do odebrania lub odczytania przesłanego oświadczenia, ryzyko z tym związane będzie obciążać adresata (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lutego 2014 r. I ACa 1481/13, Legalis nr 797482, D. Szostek, Czynność prawna (...), s. 73, tak również M. Wojewoda Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz). Nawet, jeśli faktyczny odbiór nastąpi np. w dniu następnym, lub w ogóle do niego nie dojdzie, a przesyłka zostanie zwrócona, oświadczenie należy już uznać za złożone. Chwili złożenia oświadczenia nie powinno się uzależniać od subiektywnej decyzji adresata, który może nawet świadomie zwlekać z odbiorem przesyłki (M. Wojewoda Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz). Również w judykaturze konsekwentnie podkreśla się, że awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia, które oznacza przerzucenie ciężaru dowodu na adresata (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., sygn. akt I PK 37/05, OSNP rok 2006, nr 17-18, poz. 263). Kwestia obowiązku wskazywania aktualnego adresu korespondencyjnego przez pożyczkobiorcę, rozważona zostanie w dalszej części.

Należy podzielić pogląd wyrażony w doktrynie i orzecznictwie, zgodnie, z którym nawet niepowstrzymanie się z wytoczeniem powództwa o zapłatę do momentu doręczenia pożyczkobiorcy wezwania określonego w art. 75c ustawy Prawo bankowe i nieupłynięcia dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w tym wezwaniu, nie stanowi podstawy do oddalenia powództwa (por. Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt I AGa 159/18, Legalis nr 1886855). W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy, zatem nie sposób zarzucić bankowi rozwiązania umowy z pozwanym wbrew woli pozwanego, co do restrukturyzacji kredytu i bez zachowania 14-dniowego terminu na spłatę zadłużenia.

W dalszej kolejności pozwani podnieśli, że powód skierował pismo stanowiące wypowiedzenie umowy na nieaktualny adres pozwanej. Wadliwie w tym miejscu, zatem wskazać, że zgodnie z § 10 ust. 3 b) ii) przedmiotowej umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do wskazywania bankowi każdorazowo nowego adresu do doręczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższe ze swej istoty winno wiązać również pozwaną. Poza tym w dokumentach złożonych przez dłużniczkę rzeczową powodowi, pozwana wskazała adres ul. (...), (...)-(…) O.. W toku procesu nie wykazała natomiast, żeby kiedykolwiek informowała pożyczkodawcę o zmianie swojego adresu. Tym niemniej – co należy wyraźnie zaakcentować pismo stanowiące wypowiedzenie umowy zostało odebrane przez jej domownika – K. G., który zobligowany był jej to pismo przekazać. Nie wykazała ona natomiast, ażeby to pismo nie zostało jej przekazane. W konsekwencji należy stwierdzić, że oświadczenie woli powoda – wbrew stanowisku pozwanej, zostało jej skutecznie złożone.

Sąd pominął wniosek pozwanych o zobowiązanie powoda do złożenia nagrań rozmów telefonicznych z pracownikami infolinii dotyczącej ewentualnego niewypowiadania umowy w przypadku spłaty określonej kwoty tytułem spłaty zaległych rat pożyczki, jako niemający istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Po pierwsze wskazać należy, że pomimo zaoferowania dowodu w postaci przesłuchania stron, pozwani nie stawili się na rozprawę wyznaczoną celem jego przeprowadzenia. Ich pełnomocnik nie potrafił wytłumaczyć przyczyn tej nieobecności.

Po drugie należy ponownie zauważyć, że powód przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu pożyczki wezwał pozwanego do zapłaty zaległych rat wraz ze szczegółowym wskazaniem wysokości istniejącego zadłużenia. Na to wezwanie dłużnik nie zareagował. W konsekwencji nie spłacił on zadłużenia, którego powstanie uprawniało bank do wypowiedzenia umowy, ale również nie wyjaśnił przyczyn tego stanu rzeczy oraz nie wskazał, że brak dokonania wpłat ma charakter przejściowy. Takie zachowanie pozwanego należało oceniać przez pryzmat braku należytej staranności wymaganej od dłużnika (art. 355 § 1 k.c.). Pozwany nie tylko przed dniem otrzymania oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy pozostawał w opóźnieniu z zapłatą wymagalnych rat pożyczki, ale sytuacja taka utrzymywała

się do dnia 13 sierpnia 2018 r., powodując dalsze narastanie zaległości w związku z brakiem uiszczenia w terminie rat. Również w toku niniejszego procesu, który trwał 7 miesięcy, razem z elektronicznym postępowaniem upominawczym pozwani nie przedstawili dowodu spłaty jakiegokolwiek części z dochodzonej przez powoda należności. Nie można, zatem uznać, że zachowanie banku związane z wypowiedzeniem można było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, czy też było nieskuteczne. Bank skorzystał ze swoich uprawnień, które strony ustaliły wprost w umowie, o czym pozwany doskonale wiedział i je akceptował. Jeśli zaś chodzi o wskazany na wstępie wniosek, tożsame informacje, jakie Sąd uzyskałby z nagrań rozmów z infolinii widnieją w pismach kierowanych do pozwanych, tj. jest w nich zawarte stwierdzenie, że bank rozważy - rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania zadłużenia. Zgodnie z definicją języka polskiego rozważyć, znaczy przemyśleć jakąś sprawę, jakieś zagadnienie, zastanowić się nad czymś, rozpatrzyć coś, przeanalizować. Nie jest to oświadczenie jednoznaczne, w którym powód zadeklarował, wprost, że po dokonaniu tej czynności odstąpi od wypowiedzenia umowy pożyczki, wskazał jedynie, że „rozważy” taką możliwość, którego to wynik nie okazał się zgodny z oczekiwaniami pozwanych.

W konsekwencji należy uznać - mając na względzie treść umowy pożyczki – że powodowy bank był uprawniony do jej wypowiedzenia w przypadku m.in. niewykonania lub nieterminowego regulowania zobowiązań, w szczególności, gdy pożyczkobiorca zalegał z zapłatą dwóch rat. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni, natomiast po jego upływie pożyczkobiorca był obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami należnymi za okres korzystania z niej. Powód wypowiedział umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, podając, że przyczyną wypowiedzenia są zaległości w spłacie zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki. Po rozwiązaniu umowy, bank zgodnie z treścią art. 481 § 2¹ k.c., mógł naliczać jedynie odsetki umowne za opóźnienie (nazwane przez niego odsetkami karnymi), w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, które - jak już wskazano wyżej - uprawnienie reguluje przepis art. 481 k.c., natomiast stopę odsetek za opóźnienie precyzuje zapis § 19 B.1. regulaminu.

W ocenie Sądu powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia poprzez przedłożenie historii spłat zadłużenia oraz naliczania odsetek kapitałowych i za opóźnienie. Wysokość zobowiązania pozwanego potwierdza również wyciąg z ksiąg powodowego banku, który jest dokumentem prywatnym i jako taki stanowi pełnoprawny środek dowodowy. Wskazać ponadto należy, że wyciąg ten był podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw oraz obowiązków majątkowych banku oraz opatrzony pieczęcią banku. Dlatego też – zdaniem Sądu – stanowi on wystarczające potwierdzenie wysokości roszczenia powoda. W ocenie Sądu pozwani nie zdołali zakwestionować prawdziwości tego dokumentu, ani nie podważyli prawidłowości i rzetelności wyliczeń w nim odzwierciedlonych. Zważyć wszak należy, że to pozwani, na których także spoczywał ciężar dowodu, nie wykazali, że wierzytelność powoda nie istnieje albo istnieje w mniejszej wysokości. Pozwani, poza zaprzeczeniem twierdzeniom powodowego banku, w żadnym wypadku nie obalił dowodów przez niego oferowanych.

W konsekwencji za udowodnione uznać należy, że w związku ze skutecznym wypowiedzeniem umowy pozwani są zobowiązani do zapłaty na rzecz powoda wskazanych kwot zadłużenia z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, odsetek oraz opłat, jak również z przewidzianymi w art. 481 § 1, 2 i 2¹ k.c. odsetkami umownymi i ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia. Kwota wskazana w pozwie nie budzi wątpliwości, co do poprawności obliczeń i wysokości odsetek, które powód skapitalizował zgodnie z art. 482 § 1 k.c.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 720 § 1 k.c. w związku z powołanymi przepisami, na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego całość kwoty żądanej pozwem wraz z dalszymi odsetkami odpowiednio umownymi za opóźnienie oraz ustawowymi za opóźnienie w wysokości i na zasadach przewidzianych w treści postanowień umowy oraz w art. 481 k.c., za okres, w którym pozwany pozostawał w opóźnieniu.

W odniesieniu do pozwanej wskazać należy, że jest ona współwłaścicielką 1/2 udziału w nieruchomości, na której ustanowiono hipotekę zwykłą łączną w kwocie 321.548,88 zł oraz hipotekę kaucyjną łączną do kwoty 225.084,22 zł, zabezpieczające spłatę zadłużenia z tytułu opisanej wyżej umowy pożyczki. Hipoteki te powstały z dniem ich wpisania. Oznacza to, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. zmieniającej ustawę o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2009, Nr 131, poz. 1075 zm. – dalej, jako nowela), która to zmiana weszła w życie z dniem 20 lutego 2011 r., do hipoteki zwykłej i związanej z nią hipoteki kaucyjnej powstałych przed tą datą należy stosować przepisy

ustawy w dotychczasowym brzmieniu (art. 10 ust. 2 noweli), z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które mają zastosowanie w zmienionym brzmieniu. Istotą zabezpieczenia hipotecznego jest to, że wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece). Mając na uwadze powyższe oraz ustalenia dotyczące wysokości zadłużenia z zabezpieczonego hipoteką na 1/2 udziału w nieruchomości pozwanej, na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanej taką samą kwotę jak od pozwanego z tym zastrzeżeniem, że jej odpowiedzialność ogranicza się do nieruchomości i wysokości hipoteki zabezpieczającej zasądzoną należność.

Uwzględniając, że odpowiedzialność każdego z pozwanych wynika z innej podstawy prawnej w wyroku należało również zastrzec, że spełnienie zasądzonego świadczenia przez jednego z nich zwolni drugiego w zakresie rzeczywiście spełnionego świadczenia.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono, zatem na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej.

Ponieważ pozwani przegrali proces w całości, w pkt II sentencji wyroku na rzecz powoda zasądzono zwrot kosztów procesu w całości w kwocie 14.795,12 zł obejmujących: opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 14.795 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty notarialnie uwierzytelnionych dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 54,12 zł, z tym zastrzeżeniem, że zapłata tej kwoty przez jednego z pozwanych, zwalnia w tym zakresie drugiego z nich.